

Lord Raffles

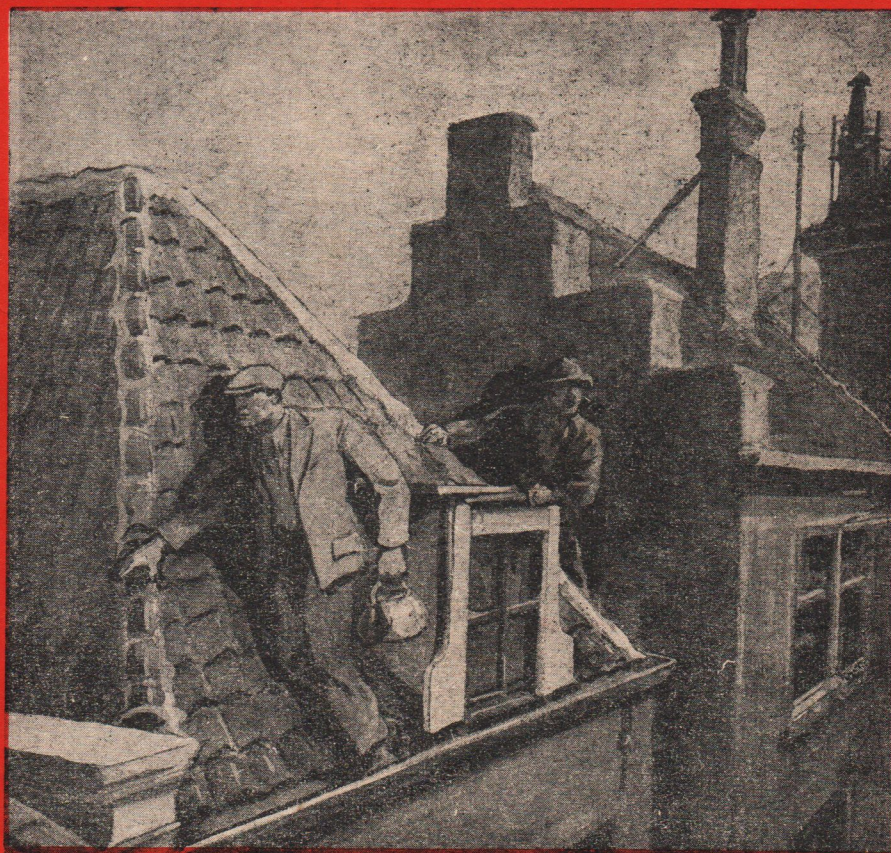
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

GEVAARLIJK PARIJS

N° 2718

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

GEVAARLIJK PARIJS

HOOFDSTUK I.

MEN PRAAT OVER JUWELEN

Sinds enkele dagen werd er op de beurs in Londen druk gesproken over een grote partij diamanten, die in Rome in commissie waren gegeven door een geheimzinnige Cubaan, die na Castro's geslaagde revolutie, gelegenheid had gezien met zijn rijke bezit tijdig te verdwijnen.

Wel wist men precies de naam te

noemen van de firma, aan wie deze geheimzinnige man de kostbare diamanten in commissie had gegeven, namelijk de heren Ponci en Stefano, die een beroemde commissiehandel in edelgesteenten dreven, die tot zelfs in Londen in financiële kringen, maar vooral bij de juweliers alom bekend was.

De een schatte de waarde op ongeveer 3.000.000 Lire, wel te verstaan de ongedevalueerde van vóór de oorlog, een ander verklaarde, dat dit bedrag veel te laag getaxeerd was en dat de kostbare stenen samen een waarde van minstens een half miljoen pond sterling vertegenwoordigden.

Met zekerheid kon echter niemand iets zeggen, om de eenvoudige reden, dat niemand de diamanten gezien had en dat de heren Ponci en Stefano tot dusverre een streng stilzwijgen in acht hadden genomen betreffende deze schat.

Zeker, er waren in Londen wel een dozijn juweliers aan te wijzen, rijk genoeg, om de collectie te kunnen aankopen, maar ook zij zouden zich nog wel tien keer bedenken.

In ieder geval zou men de juweliers eerst willen bezichtigen of althans nauwkeurige inlichtingen en beschrijvingen ontvangen.

Onder de personen, die zich niet weinig interesseerden in deze geruchten, waren natuurlijk ook John Raffles en zijn onafscheidbare vriend, Charles Brand.

De Gentleman-Inbreker had zich een week rust gegund, na enige vrij gevaarlijke avonturen en was nu beziel met nieuwe ijver en verlangen naar nieuwe heldendaden.

Het was in de ochtend van een mooie zomerdag, toen de beide vrienden tegenover elkaar zaten in de zonnige grote eetkamer van een prachtig huis in de Cromwell Street.

Raffles was die morgen blijkbaar uitstekend gehumeurd, hij had zich het ontbijt goed laten smaken, dat even geleden was opgediend door Gaston, de grijze, trouwe kamerbediende, die al jaren in dienst was van Zijne Lordschap, zonder ooit enig idee te hebben gehad van zijn ware identiteit.

Hij had zich nu achterover in zijn stoel laten vallen en hield zijn grijze, doordringende ogen strak gevestigd op het gezicht van Brand.

— Iets naders omtrent de diamanten?

— vroeg Raffles toen, met een lange haal aan zijn sigaret.

— Ik heb verscheidene beursmeningen gesproken, die toch wel op de hoogte moesten zijn, maar zij wisten niet veel bijzonders te vertellen.

— Het is toch nog altijd niet precies bekend, van wie de diamanten eigenlijk afkomstig zijn?

— Nee. Daarover tast men nog steeds in het duister.

— Maar als Ponci en Stefano de stenen willen verkopen, dan zullen zij ze tenslotte toch moeten laten zien en dan zullen de juweliers, die hun vak grondig kennen, ze gauw genoeg herkennen, lijkt mij.

— Algemeen gelooft men Inderdaad, Edward, dat de diamanten oorspronkelijk afkomstig zijn uit het tsaristische Rusland, waar ze tijdig voor de grote omwenteling verdwenen zijn.

— Ik zou wel eens willen weten, hoe die diamanten uiteindelijk nu weer veilig over de Italiaanse grens zijn gekomen, vroeg Raffles zich af.

— Het is toch wel mogelijk, Edward, dat deze partij achter een diplomatieke onschendbaarheid het land is ingekomen.

— Eigenlijk gezegd, komt het er ook weinig op aan, Charles, hernam Raffles schouderophalend. De hoofzaak is, dat de stenen nu bij Ponci zijn en dat ik al mijn best zal doen, ze van eigenaar te doen veranderen.

— Het zal ditmaal heel, heel moeilijk zijn, zei Brand hoofdschuddend. Ponci en Stefano staan er voor bekend, dat hun kluizen in veiligheid niet onderdoen voor die van de Bank van Engeland. Men acht het algemeen zo goed als onmogelijk, bij hen in te breken.

— Is het dan al eens geprobeerd? vroeg Raffles droogjes.

— Dat niet. Maar daar zie ik toch het bewijs, dat de heren inbrekers het vergeefse moeite vinden, zo 'n poging te ondernemen. De alarminstallatie moet het volmaakte benaderen en zelfs al zouden alle belien

weigeren, dan zou het nog volkomen onmogelijk zijn, de zware deuren van beton en staal aan te tasten, tenminste wanneer men geen zware dynamietlading zou willen gebruiken en dat is niet heel bepaald zonder gevaar voor degenen, die er gebruik van maken.

— Intussen, Charles, moet die deur toch op de een of andere manier geopend kunnen worden.

— Dat spreekt vanzelf, maar er is heel wat voor nodig, voor het zover is. Er is geen sprake van, de deur met de hand open te trekken, dat gebeurt, naar ik gehoord heb, door middel van een drukinrichting, aangedreven door een electromotor. Maar het helpt natuurlijk niets of men aan de hefbomen draait, zolang men het slot niet heeft weten te openen. Nee, werkelijk, Edward, het zou absoluut nutteloos zijn, je zou je tijd verknoeien, wanneer je wilde proberen, daar binnen te dringen. Je weet, dat ik de grootste bewondering koester voor je kunde, brandkasten te openen, die... van iemand anders zijn, maar aan alles is een grens. En nu heb ik nog niet eens gesproken over de bewaking, die zodanig is ingericht dat er altijd minstens twee mannen in de onmiddellijke nabijheid van de safe aanwezig zijn. Natuurlijk zou het ook hun onmogelijk zijn daarbinnen te gaan, zonder een sleutel en zonder het geheim van het letterslot te kennen.

Raffles had glimlachend toegelusterd en zei nu :

— Je hebt me wel niet overtuigd, Charles, maar je weet, hoe gemakzuchtig ik ben en hoe graag ik de weg van de minste weerstand volg. Welnu, ik geef toe, dat de kluis van de heren Ponci en Stefano inderdaad heel moeilijk te forceren is ; ik ga zelfs verder en ik geloof oprecht, dat het bijna onmogelijk genoemd mag worden, bijna, versta me goed. Een grotere concessie doe ik niet. En als je mij maar een paar weken kon geven om daarginds een en an-

der precies te bekijken, dan geloof ik, dat ik, zonder grootspraak, je zou kunnen laten zien hoe geen enkele kluis ter wereld absoluut onkwetsbaar is. En de reden daarvan ligt voor de hand ; een kluis is een voorwerp, om er iets in te bewaren en zij moet dus een ingang hebben, of het nu een valdeur, een rolluik of een gewone draaideur is. De deur, beste kerel, is altijd de zwakke plek geweest van iedere brandkast en ook van een kluis, die toch feitelijk niets anders is dan een brandkast in het groot. Vraag het maar eens aan alle brandkastenfabrikanten en zij zullen het bevestigen. Hoefde men geen deuren in een brandkast te maken, ja, dan had men niets anders te doen dan een ronde, holle kogel te maken met massieve wanden van een paar voet dik, die zelfs aan de beste werktuigen weerstand bieden. Die ellendige deur, Charles, die is de nachtmerrie van alle brandkastenfabrikanten. En wat de bewaking betreft, wel, die wordt toch alleen maar aan mensen toevertrouwd, nietwaar ? En ook mensen hebben hun zwakheden, die men alleen maar hoeft op te sporen. Ik zie niet in, waarom ik moet aannemen, dat de bewaker van een safe feilloos moet zijn, het type van een mens, zoals hij eigenlijk zijn moest. Welnu, door de zwakheden uit te buiten moet men er tenslotte in slagen, tot in het binnenste van de safe door te dringen.

— Wel te verstaan, Edward, als men het geheim van het letterslot kent.

— Dat spreekt vanzelf, beaamde Raffles. Als men dat niet weet, is alle moeite vergeefs, omdat er geen ander middel is, zo 'n zware deur, die soms een paar ton weegt, open te krijgen, maar ook dat geheim is op te lossen ; er bestaan geen ondoorgrondelijke geheimen, Charles. En toch, ik zal deze weg niet inslaan, om geen enkele andere reden dan dat hij te lang is. Waarschijnlijk worden de juwelen al binnen een week verkocht, want er

zullen natuurlijk gegadigden voor komen en die tijd is voor mij te kort om een studie van het onderwerp te kunnen maken. Wij zullen dus een andere weg moeten inslaan.

— Ik ben nieuwsgierig naar wat je denkt te doen, Edward, zei nu Brand, de ellebogen op de tafel gesteund en zijn kin in de handen.

— Het is niet heel ingewikkeld, Charles, zei Raffles schouderophallend. Wanneer men juwelen koopt en men woont in Londen, dan moeten ze vervoerd worden, en hierbij hebben wij alweer een zwakke plek. Niets is zo gevaarlijk als het overbrengen van juwelen. Men kan ze bewaren in een portefeuille in een binnenzak, in een geheime tas, tegen de binnenkant van zijn jas genaaid, in een aktentas, een koffer, werkelijk veilig zijn zij nergens. Men leest de laatste tijd herhaaldelijk van juwelendiefstallen, die in de trein hebben plaats gehad en dikwijls gaat het daarbij om bedragen van honderdduizenden. Welnu, ik zal de laatste zijn, die mij daarover verbaast, want ik weet uit ervaring, dat trein en boot, mits men alleen over wat tijd kan beschikken, de gunstigste plekken zijn, die men zich kan indenken, om zich van de kostbare zaken meester te maken, met uitzondering misschien van een hotel. Maar ook dan moet de dief op de hoogte zijn van de omstandigheden, waaronder het vervoer van de juwelen zal plaatshebben. En ik geef toe, dat is het moeilijkste gedeelte van zijn taak. In dit geval is er mij veel aan gelegen, te ontdekken, wie de juwelen zullen kopen. Daarom juist had ik je gevraagd, een oogje in het zeil te houden en goed na te gaan, wat men op de Beurs alzo vertelt en vooral bij de grote juweliërs.

— Ik zal je zeggen, wat ik weet, Edward. Men mompelt, dat er in Amsterdam al een consortium is gevormd, dat over een zeer groot kapitaal beschikt en het plan heeft de hele verzameling diamanten aan

te kopen. Men zegt verder, dat Ponci en Stefano blijkbaar wel oren hebben naar het aanbod, door dit consortium gedaan.

— En heb je de betrouwbaarheid van dat gerucht kunnen nagaan?

— Nog niet, maar ik hoop het in de loop van deze dag nog te doen.

— Wat zijn je plannen als het waar mocht blijken te zijn?

— Natuurlijk vertrekken wij dan onmiddellijk naar Amsterdam en proberen ons daar op de hoogte te stellen. Wel, het zal mij een genoegen zijn, die mooie stad weer eens te zien, die voor mij altijd grote aantrekkelijkheid heeft gehad, ook als toerist.

— En verder?

— Verder? De rest wijst zich vanzelf. Wij zullen de heren gewoon nareizen, wij vergezellen hen desnoods naar Rome, wij proberen achter hun plannen te komen en wij handelen dienovereenkomstig. Eenmaal zullen zij terug moeten keren, met de diamanten in hun bezit en dan hoop ik mijn slag te kunnen slaan.

— Het is mij echt niet recht duidelijk, Edward, hoe je achter de plannen van de Amsterdamse diamantenhandelaars denkt te komen, vervolgde Brand na even te hebben nagedacht.

— O, daar zijn wel middelen op, antwoordde Raffles met een geruststellend gebaar. Je hebt natuurlijk wel eens van de diamant-beurs gehoord, waar die heren meestal bijeenkomen en het kan toch niet zo moeilijk zijn, daar iets van hun plannen te weten te komen. Ik versta genoeg van de taal van Vondel om alles te begrijpen, wat daarin gezegd wordt. Het spreken gaat mij een beetje minder goed af, maar ik ben toch nog nooit een Hollander tegen gekomen, die niet direkt begreep, wat ik bedoelde.

Raffles was opgestaan, rekte zich eens flink uit, keek door het grote, openstaande raam in de tuin, waar alles groeide en bloeide en waar de

tuinman bezig was de paden te harken en riep toen uit:

— Het is verrukkelijk weer, Charles. Wij moesten voor het ogenblik de zaken maar eens een paar uur laten rusten en eens kijken hoe het op de Theems is. Ik denk dat wij al

heel wat roeiboten, zelschuiten en motorbootjes op het water zullen zien. Vraag Henderson de motorboot even klaar te maken, ik heb er behoefte aan mijn longen met frisse lucht te vullen.

HOOFDSTUK II.

NAAR AMSTERDAM

Diezelfde avond nog kon Brand, die de hele middag buitenshuis had doorgebracht, Raffles zekerheid geven over de zaak van de diamanten.

Het stond vast, dat zich juist de dag tevoren in Amsterdam een consortium had gevormd, bestaande uit vijf commissionairs in diamanten en dat hun bod op de juwelen al door Ponci en Stefano was aangenomen, zodat de Londense juweliers verder geen moeite meer hoefden te doen.

Wilden zij de diamanten toch nog in hun bezit krijgen, dan zouden zij zich meteen moeten wenden tot de Amsterdamse heren, die ze hun zeker wel zouden willen afstaan, tegen een behoorlijke winst.

Nauwelijks had Brand dit aan Raffles verteld of deze trof zijn voorbereidingen.

Het was iets voor zeven uur, toen Brand zijn rapport uitbracht aan de Gentleman-Inbreker en een uur later, nadat zij snel gedineerd hadden, waren de beide vrienden op weg naar Queensbourough, in een van de snelste auto's waarover Raffles beschikte en die bestuurd werd door James Henderson, zijn trouwe chauffeur, die al aan talrijke avonturen van de Grote Onbekende en dan de gevaarlijkste, had deelgenomen.

Raffles was van plan gebruik te maken van de nachtboot, die van Queensbourough op Vlissingen vaart.

Zij bereikten Queensbourough nog net bijtijds om de auto te laten in-

laden en zich in te schepen.

Zoals steeds bij dergelijke ondernemingen, had Raffles zijn naam veranderd, evenals die van Charles Brand.

Zij reisden nu als rijke toeristen en hun verschijning aan boord kon in dit seizoen beslist geen opzien baren.

Weliswaar werd er van de nachtboot bijna uitsluitend gebruik gemaakt door zakenmensen, die zo weinig mogelijk tijd wilden verliezen en de nacht reizend doorbrachten, maar toch waren er met hen een dozijn andere reizigers aan boord van het confortabel ingerichte schip, die louter voor hun plezier reisden.

De boot vertrok om half tien in de avond en men rekende er op, dat zij de volgende ochtend om half vijf te Vlissingen zou aankomen.

Het was een verrukkelijke nacht en slechts met moeite konden Raffles en Brand besluiten, hun plekje bij de verschansing te verlaten, om althans een paar uren nachtrust te genieten.

Toen zij om vier uur door de hofmeester gewekt werden, en, na snel hun toilet gemaakt te hebben, op dek kwamen, was de zon juist opgekomen en de Zeeuwse kust was in het zicht.

Een kwartier later waren de torens van Vlissingen duidelijk te zien en precies op tijd meerde de Kanaalboot aan haar stelger.

De loopplanken werden uitgelegd en de reizigers konden, nadat

hun bagage gevisiteerd was, aan wal gaan.

Raffles en Brand hadden met opzet alleen het hoogst noodzakelijke bij zich, uitsluitend handbagage, om zo weinig mogelijk in hun bewegingen belemmerd te worden.

De beide vrienden hadden een wandeling langs de prachtige kade gemaakt, zij hadden het standbeeld van Michiel Adriaanszoon de Ruijter bezichtigd en zij hadden hun ontbijt gebruikt in een van de hotels aan de haven, die op het internationale reizigersvervoer zijn ingericht en dag en nacht open blijven.

Het was ongeveer acht uur in de ochtend en alles beloofde een verrukkelijke dag, toen de drie mannen in de auto stapten, die intussen onder het wakend oog van Henderson, de reusachtige chauffeur op de vaste wal was gezet.

Daar Raffles hier de weg uitstekend kende, was hij het, die het eerst achter het stuur kroop, terwijl Brand naast hem ging zitten en James Henderson de hele achterbank voor zich alleen kreeg.

Zonder zelfs naar de weg te hoeven vragen, sloeg Raffles de weg in naar Middelburg, een afstand van iets meer dan zes en een halve kilometer.

Vandaar ging de tocht naar Arnhemuiden en even later moesten zij de brug over het Sloe passeren, het brede water, dat Walcheren van Beveland scheidt.

Zonder zich ergens op te houden, reed de auto langs de prachtige brede straatweg op Goes toe, om vandaar over Schore en Kruiningen, Krabbendijke en Rillandbath, de smalle landtong te bereiken, die Beveland verbindt met de provincie Noord-Brabant.

De beide vrienden hadden al die tijd weinig gepraat, want al hun aandacht was voor het landschap, dat zij doorkruisten en dat voor de beide Engelsen wel een grote bekoring moest hebben met zijn sappige weiden, zijn polders, zijn dijken en

zijn vaarten, die hier en daar zelfs boven het peil van de polders lagen, waarin honderden koelen rustig stonden te grazen of lagen te herkauwen.

Het was ongeveer één uur in de middag, toen de auto Bergen op Zoom binnenreed.

En in dit schilderachtige, oude stadje, met zijn mooie, middeleeuwse toegangspoorten, besloot Raffles te stoppen om er te lunchen.

Raffles reed dus de grote auto naar het Marktpllein, waar hij voor een van de grote hotels stil hield.

Terwijl Henderson, na snel gegeten te hebben, de auto nakeek en de benzinetank liet bijvullen, gingen Raffles en Brand voor de grote ramen van de restauratieplaats zitten en lieten daar hun lunch serveren.

Maar nu werd de tocht snel voortgezet, over Roosendaal naar Breda.

Zonder hier te stoppen, zette Raffles de reis voort en om drie uur in de middag werd het veer tegenover Gorinchem bereikt.

Hier werd de auto overgezet en verder ging de tocht naar Holland, totdat om vijf uur in de middag Rotterdam werd bereikt.

Daar Raffles het er op gezet had, Amsterdam zo snel mogelijk te bereiken, hield hij zich ook in de grote koopmansstad niet langer op.

En dwars door een van de mooiste gedeelten van Zuid-Holland over Delft, den Haag, Leiden en Haarlem ging het verder, totdat, om half zeven in de avond, de auto Amsterdam binnenreed.

— Nou zou ik wel eens willen weten, waar wij eigenlijk gaan logeren? riep Brand uit, zodra de eerste huizen van de stad in het zicht kwamen.

— In het Amstel-Hotel, beste kerel, antwoordde Raffles. Eigenlijk is het een schande, dat de sekretaris van Lord William Aberdeen dat niet eens weet. Ik zal het je echter maar vergeven. Ik heb gisteravond al kamers besteld.

De tocht werd dus voortgezet en zonder dat hij de weg behoefde te vragen, reed Raffles langs de kortste weg naar het Amstel-Hotel.

De auto werd geparkeerd in de garage bij het hotel en direkt gingen de beide vrienden naar hun kamers, om zich wat op te frissen, alvorens naar de eetzaal te gaan.

Daar zij wel begrepen, dat zij die avond weinig meer zouden kunnen uitrichten, hoefden zij zich absoluut niet te haasten.

Het was nog volop dag, toen de beide vrienden de eetzaal binnentraden en daar zij een tafel hadden kunnen veroveren dicht bij een van de ramen, die op de Amstel uitzag, konden zij genieten van het vrolijke schouwspel, dat de rivier op dat ogenblik opleverde, overdekt als hij was met een grote menigte schepen en zeiljachten.

Toen de twee vrienden gedineerd hadden, deed Raffles het voorstel, nog een wandeling te gaan maken, dat gretig door Brand werd aangenomen.

Toen zij het hotel verlaten hadden en samen over de Hogesluis liepen, begon Raffles, even stilstaand, om zijn blikken stadwaarts over het glinsterende water te laten dwalen :

— Ik geloof niet dat er veel steden zijn, Charles, die ik niet bezocht heb. Ik bewonder er velen, maar ik blijf er bij, er is geen enkele andere stad, die, in schilderachtigheid met Amsterdam kan wedijveren, wegens de vele grachten. Ook Venetië is prachtig, maar het is een andere soort schoonheid. Kom mee, juist op dit ogenblik, nu de zon op het punt staat achter de huizen te verdwijnen, zijn de Amsterdamse grachten het mooist.

De beide vrienden liepen langzaam verder in de richting van de Utrechtse straat, die zij helemaal uit liepen, stil staande op iedere brug, om van het gezicht op de stille, in de laatste zonnestrallen zich koesterende grachten, te genieten.

Bijna anderhalf uur bleven zij

rondkuieren, steeds in de oude stad, totdat het helemaal donker was ; het was bijna tien uur, toen zij hun hotel weer bereikten.

Henderson, die toestemming had gekregen ook een wandeling te maken, was net teruggekeerd en wachtte in zijn kamer de bevelen van Zijne Lordschap af.

En daar het enige bevel luidde : « Slapen gaan », zo duurde het niet lang of het drietal was naar bed.

De volgende ochtend was Raffles weer vroeg op de been.

Hij begon met een verfrissend bad te nemen ; in de eetzaal trof hij Brand aan, die ook al gekleed was.

Het was nog erg stil in de grote zaal en de twee vrienden konden dus ongestoord met elkaar praten.

Raffles roerde zwijgend met zijn lepeltje in zijn thee, in gedachten verdiept en begon toen :

— Je weet natuurlijk niet, wanneer die heren van het consortium naar Rome vertrekken ?

— Nee, dat kon men mij niet zeggen.

— Weet je hun namen ?

— Die werden tot het laatste ogenblik geheim gehouden, naar men mij verzekerde.

— Zijn het allemaal Hollanders ?

— Ook dat staat niet vast, maar men meende, dat een Belg en een Duitser aan de combinatie zouden deelnemen.

— Zo mag ik het horen. Dat noem ik Europees denken. Ik heb het altijd wel gezegd : waar handelsbelangen op het spel staan, schijnen alle barrières weg te vallen. Nu, het zal op de eerste plaats zaak zijn, er achter te komen, wie de deelnemers aan het consortium zijn, wanneer zij vertrekken en wat verder hun plannen zijn. Ik kan niets ondernemen, als ik dat niet precies weet.

— Maar hoe kom je dat te weten, kwam Brand hoofdschuddend. Je kunt je toch bezwaarlijk op de Diamantbeurs laten aandienen als graaf Palmhurst, onder welke naam je je hier in het vreemdelingenregister

hebt laten inschrijven, met het verzoek, je even op de hoogte te willen stellen. Ik ben bang, dat dat verzoek zonder meer zou worden geweigerd.

— Dat spreekt vanzelf, Charles. Zij zullen hun plannen geheim willen houden, al was het maar omdat er wel geen schriftelijke overeenkomst zal bestaan en zij bang zijn, dat de heren Ponci en Stefano zullen bezwijken voor het verleidelijk aanbod van anderen, die nog meer dan zij voor de juwelen willen betalen.

De beide vrienden zwegen een ogenblik en toen hernam Brand, terwijl hij de schouders ophaalde:

— Dan moet ik toegeven, dat ik niet goed zie, hoe je je op de hoogte wilt stellen.

— Het zal werkelijk minder moeilijk zijn dan jij denkt, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Als de heren van het consortium vergaderen dan doen zij dat natuurlijk op de Diamantbeurs. Voor dergelijke zaken wordt meestal een speciale zaal gereserveerd en in zo 'n zaal vindt men altijd een telefoon. Welnu, een vertrek waar een telefoon staat, kan voor een handig man geen geheim hebben. Elektriciteit is een verraderlijke natuurkracht, mijn jongen. Maar als men haar weet te temmen, dan bewijst zij ons voortreffelijke diensten.

— Ik weet wel, waar je heen wilt, Edward, maar om een telefoontoestel een gesprek te laten overbellen, moet men het eerst toch ombouwen.

— Of men kan zelf een telefoontoestel plaatsen, hernam Raffles nu kalm.

— Zonder dat iemand het merkt?

— Natuurlijk. Kom, kom, ben je dan vergeten, dat wij nog niet eens zo heel lang geleden iets dergelijks gedaan hebben op het Ministerie

van Buitenlandse Zaken in Londen? kwam Raffles verwijtend.

— Dat vergeet ik niet, Edward, maar ik herinner mij ook dat daar de omstandigheden, hoe vreemd het ook mag klinken, veel gunstiger waren. Je had een volle week besteed om het hele gebouw grondig te leren kennen en die tijd was nodig ook. Maar nu hebben wij geen week tijd, vergeet dat niet.

— Ongetwijfeld, maar daar staat tegenover, dat de Amsterdamse diamantbeurs veel kleiner is en dus gemakkelijker en vlugger te bekijken is. Wij zullen echter geen tijd verliezen, maar aan het werk gaan. Wij zullen de microfoon klaar houden en als ik eenmaal de ligging van de vergaderzaal nauwkeurig weet te bepalen, dan is de rest kinderspel.

— En verondersteld, dat je je moet vermommen.

— Dat zal niet zo moeilijk zijn, antwoordde Raffles. Het is zacht weer en er zijn hier genoeg onbebouwde terreinen, naar ik vernomen heb, waar het heel gemakkelijk is, zich te verkleden. Daar Henderson met de auto in het hotel blijft, zal men zich hier beslist niet ongerust maken, wanneer wij eens een nacht wegblijven. Wij kunnen de nodige kleren gemakkelijk krijgen bij een van de vele uitdragers, waaraan Amsterdam zo rijk is en wij geven voor, dat het voor een bal masqué of voor iets dergelijks is.

Raffles was opgestaan en had zijn half opgerookte sigaret door het openstaande raam geworpen.

— Ben je klaar? vroeg hij.

— Ik ben tot je dienst, Edward, en ik wil het niet onder stoelen en banken steken, dat ik er nieuwsgierig naar ben, hoe je in dit geval te werk denkt te gaan, onder zulke omstandigheden.

HOOFDSTUK III.

DE MICROFOON

Na hoed en jas van hun kamer te hebben gehaald, verlieten de beide vrienden het hotel.

Begiftigd met een bewonderenswaardig geheugen, dat hem zelfs de weg deed terug vinden in een stad, die hij maar enkele keren bezocht had, behoefde Raffles niet naar de weg te vragen, maar hij sloeg direkt de Sarphatistraat in en enige minuten later stonden de beide vrienden op het Weesperplein.

Zij wandelden langzaam verder onder de oude bomen, die een van de beide zijden van het plein beschaduwden, terwijl zij de blik strak gevestigd hielden op het grote gebouw van rode baksteen.

— Jaren geleden, Charles, ik herinner het mij nog, stonden er op diezelfde plek oude, schilderachtige huisjes, waarschijnlijk niet comfortabel bewoonbaar, maar welke op de plek heel wat beter deden, dan dat gebouw, ofschoon het op zichzelf niet eens zo kwaad is. Zij hebben echter plaats moeten maken voor dit gewrocht van de moderne handelsgeest, zoals, het helaas overal in de wereld gaat, tot zelfs in het mooie Parijs toe, waar zich, in het mooiste gedeelte van de stad, een reusachtige handelswijk gaat vormen met alles wat erbij hoort. Maar

nu zullen wij eens gaan kijken, hoe het gebouw er van binnen uitziet.

— Zal men ons er toelaten?

— Men zal ons nauwelijks opmerken, kerel, antwoordde Raffles glimlachend. Het is daarbinnen net een bijenkorf. Men vindt er altijd honderde mensen. In de grote zaal, waar je achter de ramen die mannen ziet zitten, vol aandacht gebogen over iets, dat op een klein papiertje voor hen ligt uitgespreid, worden zaken verhandeld, zaken, die dagelijks in de tienduizenden lopen.

— Men zou zeggen, dat je er meer bent geweest? vroeg Brand op verwonderde toon.

— Klopt ook, antwoordde Raffles. En ik deed het niet louter voor mijn plezier, ik bezocht dat gebouw zoals een herenboer een landbouwtentoonstelling, een pluimveefokker een ornithologische expositie bezoekt. Waar diamanten zijn, daar word ik altijd heengetrokken. Ik had echter destijds niet de gelegenheid, het gebouw wat nauwkeurig in ogenschouw te nemen, daartoe hoop ik nu in staat te zijn.

— En als de een of ander vraagt, wat wij hier komen uitvoeren?

— Dan zoeken wij naar iemand, die daar een afspraak met ons heeft gemaakt. Maar let maar eens op,

niemand zal ons die vraag stellen, behalve misschien de portier en wij kunnen hem wel ontlopen.

Onder het spreken waren Raffles en Brand het plein al overgestoken en nu liepen zij, tegelijk met enige heren, die blijkbaar grote haast hadden, door de draaideur het beursgebouw binnen.

Zij stonden nu in een tamelijk ruime hall, met aan twee kanten talrijke loketten. Daarvoor stonden op dat ogenblik een paar dozijn mannen, die druk met elkaar in gesprek en achter het loket hen te woord zouden staan.

Links was de trap, die naar de hoger gelegen verdieping voerde en rechts tegenover de ingang, waren een aantal deuren met opschriften.

Tegenover de trap, links van de hall, bevond zich de kleine loge van de portier, die op dat ogenblik juist belegerd werd door een viertal heren, die hem op levendige toon iets schenen te vragen.

Raffles maakte van dit gunstig ogenblik gebruik door Brand aan de mouw te trekken en snel met hem de trap op te klimmen.

Een paar nieuwsgierige ogen volgden hen, maar verder werd er geen notitie van hen genomen, net zoals Raffles verwacht had; men had in de diamantbeurs werkelijk wel wat anders te doen, dan zich te bemoeien met een paar vreemdelingen, die zeker uit nieuwsgierigheid een kijkje kwamen nemen, de direktie moesten spreken of een relatie kwamen opzoeken.

Algauw hadden Raffles en Brand de eerste verdieping bereikt en zij waren nu buiten het gezicht van de portier.

Een brede gaanderij liep aan alle kanten om de hall heen en zij konden duidelijk het gevoel daar beneden waarnemen.

Zij passeerden een groot aantal deuren met elk een opschrift of een nummer.

Daar zij zich nu niet meer hoefden te haasten, konden zij op hun

gemak het gebouw van onder tot boven doorzoeken.

Herhaaldelijk kwamen zij mensen tegen, maar die hadden het allemaal veel te druk, om hen een vraag te stellen.

En eindelijk, op de derde verdieping, bleef Raffles glimlachend staan voor een deur, waarop het woord « Vergaderzaal » te lezen stond.

Hij wendde zich tot Brand en vroeg :

— Je zult zeker wel genoeg Hollands kennen, om te weten, wat dat woord betekent ?

Brand spande zich tot het uiterste in, maar toen moest hij bekenen, dat hij het niet begreep.

— Dit is de zaal, waar de vergaderingen gehouden worden, waarschijnlijk van aandeelhouders, bestuursleden en kopstukken uit de wereld van de diamantnijverheid, zei Raffles.

Hij keek een ogenblik om zich heen en daar niemand te zien was, legde hij zonder aarzelen zijn hand op de kruk van de deur en draaide die om.

— Wat doe je ? riep Brand verschrikt.

— Ik wil eens zien of er een schoorsteen is, Charles, antwoordde Raffles kalm.

— Een schoorsteen ? Wat wil je daar in 's hemelsnaam mee ? Je wil je er toch niet in verstoppen ?

— Ik wil er wel iets in verbergen, maar niet mijzelf, Charles, antwoordde Raffles. Wacht maar even op mij en doe net of je een nieuwsgierige toerist bent, niemand zal dan argwaan krijgen, want men is er hier al aan gewend, dat vooral de Engelsen aan hun eerste onbescheidenheid gestorven zijn.

En met deze woorden stapte Raffles haastig het grote vertrek binnen, liep langs de zwarte eikenhouten tafel en daarbij tevens voorbij de monumentale schoorsteen, liep op een van de ramen toe, opende dit, stak het hoofd naar buiten, keek

links en rechts en daarna naar boven.

Na enige sekonden al trok hij het hoofd weer terug, sloot het raam, knikte vergenoegd en ging haastig weer naar de deur, waar Brand hem tamelijk ongerust opwachtte.

Zodra hij weer op de brede omloop stond en de deur gesloten had, maakte hij met een potlood een kleine aantekening in zijn zakagenda en wendde zich toen glimlachend tot Brand met de opmerking:

— Wij kunnen nu wel gaan, mijn jongen, maar wij komen terug.

— Is je onderzoek dan nog niet klaar?

— Toch wel, ik weet wat ik weten wilde.

— Wat wil je dan nog in het gebouw doen?

— Er in wil ik niets doen, wel er op.

— Dat meen je toch niet? Wil je op het dak klimmen?

— Inderdaad. Maar nu niet langer praten, wij zullen ons moeten haasten, want als het maar enigszins mogelijk is, wil ik hier weer terug zijn, voor de vergadering begint.

En met deze woorden trok hij Brand haastig met zich mee.

De beide mannen daalden de trap weer af, zonder dat men speciaal op hen lette en kalm zonder zich in het minst te overhaasten, verlieten zij de diamantbeurs.

Buiten gekomen, stond Raffles een ogenblik stil en zei toen:

— Wij zijn hier net in de buurt van de Jodenwijk en ofschoon het karakter van deze buurt nadat de Joden daaruit door de Duitse bezetters zijn verdreven, veel is veranderd, zullen wij daar nog wel wat uitdragers vinden, die ons aan een werkkiel, een pet en aan een paar oude schoenen kunnen helpen.

— Maar onze eigen kleren, waar laten wij die?

— Wij kunnen die oude rommel er wel over heen aantrekken en onze schoenen bij de koopman laten, om ze later terug te halen. Wij kun-

nen hem toch best op de mouw spelen dat wij Engelse detektives zijn. Wat kan het de man verder schelen, als wij hem betalen, wat hij vraagt, zonder af te dingen, dat wil zeggen, acht of tienmaal te veel? Kom maar gauw mee.

De beide mannen gingen de Weesperstraat in en het duurde niet lang of zij hadden op een van de grachten een uitdrager gevonden, die direct bereid was, hun tegen een goede betaling aan de nodige oude kleren te helpen, nadat zij hem hadden verteld, dat zij detektives waren uit Londen, op zoek naar een gevaarlijk misdadiger.

Zij kregen zelfs toestemming in de woonkamer van de oude uitdrager hun gelaatstrekken te veranderen, voor zover dat nodig was, kochten nog een oude handtas met oud, tamelijk verroest gereedschap van hem en lieten de man grijnslachend achter, erg in zijn schik over het zaakje, dat hij net gedaan had.

Die Engelsen waren toch nog zo kwaad niet.

Zodra de beide mannen weer op de gracht stonden, legde Brand zijn hand op Raffles' arm en vroeg verschrikt:

— Moeten wij nu niet eerst naar het hotel terug?

— Om wat te doen?

— Om de microfoon te halen.

— Wees maar gerust, Charles, die heb ik al bij mij.

En Raffles haalde glimlachend een klein pakje uit zijn werkjas.

Dadelijk gingen de beide vrienden op de terugweg.

Toevallig stond de portier van de diamantbeurs, met zijn handen op zijn rug, voor de draaideur, toen de beide mannen voorbij liepen; hij keek hen ook aan, maar het was aan de hele uitdrukking van zijn gezicht duidelijk te zien, dat hij hen beslist niet herkende.

Raffles en Brand gingen dan ook ongestoord verder, zonder zich te haasten, terwijl zij goed letten op de huizen, die zij voorbij gingen.

Het duurde ook niet lang, of Raffles had er een ontdekt, waarvan de voordeur openstond, zoals het in deze buurt veel het geval is, van oudsher waren de Joden immers gastvrij en leefden bij voorkeur onder de blote hemel, een gebruik, dat zich door de eeuwen heen schijnt te hebben gehandhaafd.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, liep Raffles op de open straatdeur toe:

— Is dat niet te gevaarlijk, Edward? vroeg Brand zacht. Als men ons in dat huis eens vindt en vraagt wat wij er komen doen?

— Dan zeg ik, dat ik een werkmans ben, antwoordde Raffles kalm. En denk je, dat men aan je spraak niet zal horen, dat je een vreemdeling bent?

— Nee. Zo zelfingenomen ben ik niet. Maar denk je soms dat in deze stad geen buitenlandse werklui zijn? Maar, Charles, het krioelt er van. Er zijn hier heel wat ondernemingen, opgericht door buitenlanders, die hun eigen landgenoten in dienst hebben. Trouwens, men zal niet eens notitie van ons nemen, verondersteld, dat iemand ons tegenkomt. Ga maar mee.

En zonder aarzelen stapte Raffles het huis binnen en besteege, door Brand op de voet gevolgd, die een gevoel van onrust niet van zich af kon zetten, de steile, donkere trap.

De twee mannen passeerden een paar spelende kinderen en dat was alles.

Vlug, maar zonder de minste haast, liepen zij een duister portaal-tje over en bestegen daarna alle trappen, zonder moeite te doen, hun voetstappen te dempen en bereiken zo de zolderverdieping.

Hier pas stonden zij stil om een ogenblik uit te blazen.

— Neem mij niet kwalijk, Edward, maar die trappen herinneren mij aan het East End in onze stad.

— En zo zijn, helaas, bijna alle Amsterdamse huizen, zei Raffles, glimlachend. Alleen in de moderne,

comfortabel ingerichte huizen in de nieuwe wijken zijn de trappen breder en wat minder steil. Ik heb altijd gedacht, dat iedere Hollander door de natuur begiftigd was met een zintuig, dat hem in staat stelde, zonder duizelig te worden, of zijn hals te breken, de trap van zijn eigen huis af te dalen. Ik heb een paar vrouwelijke landgenoten gekend, die, zelfs na enige jaren hier te hebben gewoond, geen trap konden afgaan, of zij moesten zich eerst omdraaien, om de afgrond niet te zien, die vlak voor hun voeten gaapte.

— Ik kan mij heel goed in de gemeedstoestand van die Engelse dames verplaatsen, antwoordde Brand droogjes. Het is geschikt voor katten en ook voor acrobaten, maar voor gewone mensen is het een ramp. Zijn wij nu haast waar we wezen moeten?

— Ja, wij kunnen geloof ik, niet verder. Daar zie ik een luik, met een ladder er tegen, op die wijze zullen wij wel op het dak kunnen komen.

Met deze woorden liep Raffles op de ladder toe, klom er op, duwde het luik iets open en wenkte toen Brand om hem te volgen.

Raffles zette het luik vast met het ingekeepte ijzer en een ogenblik later klommen de twee mannen door de opening en stonden op het dak. Zij lieten het luik zacht weer zakken, keken om zich heen en begonnen toen de tocht naar het heel wat hoger gelegen dak van de diamantbeurs, hetgeen niet zonder gevaar was, daar de daken van grillige vorm en moeilijk beklimbaar waren.

Maar voor mannen, die in de Andes, het Hymalajagebergte, de Matterhorn en de Mont Blanc beklommen hadden, konden deze daken toch geen hinderpaal opleveren.

Zij klauterden er dan ook overheen, hun gereedschapstassen op de rug en toen kwam het moeilijkste gedeelte: de beklimming van het roodstenen gebouw, dat ver boven de omliggende huizen uitstak.

— Zij vonden echter tot hun geluk

een ladder, waarschijnlijk achtergelaten door een loodgieter.

Zij zetten de ladder tegen de gladde muur en konden op deze manier juist de rand van het dak bereiken.

Direkt liep Raffles naar de voorkant van het gebouw en nadat hij zich languit op het dak had uitgestrekt en over de rand had heen gekeken, viel het hem niet moeilijk, de plaats te bepalen van het raam, dat hij ongeveer een uur geleden geopend had.

Hij herkende het aan een paar beeldhouwde versierselen en het was ongeveer juist boven de ingang van het gebouw.

Nu was het al heel gemakkelijk, de schoorsteen te vinden van het vertrek, dat Raffles en Brand net vluchtig onderzocht hadden en waar naar alle waarschijnlijkheid de leden van het diamantenconsortium zouden komen om hun plannen vast te bespreken.

Raffles opende de kleine tas, waarin hij de microfoon had opgeborgen en zorg dragende dat het niet tegen de wanden van de schoorsteen slingerde, liet hij het kleine ding voorzichtig omlaag zakken.

Er zat een bijna twintig meter lang snoer aan en de helft bleek meer dan voldoende te zijn.

Raffles schakelde direkt het kleine element in, dat deel uitmaakte van de microfoon en zette de koptelefoon op.

Brand, die geen oog van hem had afgewend, zag dadelijk een uitdrukking van tevredenheid op het gezicht van de Gentleman-inbreker verschijnen.

Raffles, de koptelefoon nog steeds op zijn hoofd, beduidde Brand, dat hij kon gaan zitten en zelf nam hij op de deksteen van een lage schoorsteen plaats en dat bleek geen overtollige maatregel te zijn, want het duurde ruim een half uur, voor Raffles eindelijk de ontvanger aan zijn oor nam en zel, terwijl hij het toestel voorzichtig inpalmdde en naar zich toetrok:

— De vergadering is afgelopen, Charles. Zij waren al aan de gang, toen wij hier kwamen, maar het voornaamste heb ik toch kunnen horen.

— Je hebt dus iets ontdekt, wat van nut is voor ons?

— Van groot nut. Ik weet wanneer zij vertrekken, met welke gelegenheid, waar zij in Rome logeren, kortom alles wat wij nodig hebben te weten.

— De zaak tussen het consortium en de heren Ponci en Stefano heeft dus al haar beslag gekregen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ja, zij schijnen voor een bedrag van 1.200.000 gulden eigenaar te zullen worden van de juwelen.

— Een respectabel bedrag, riep Brand uit.

— Dat is het, beste kerel, en ik weet niet zeker, of het wel lukken zal, het helemaal in handen te krijgen, want de heren hebben afgesproken, dat ieder van hen een gelijk deel van de koopsom bij zich zal houden.

— Hoeveel zijn er?

— Vijf. Drie Hollanders, een Belg en een Duitser. Hun namen weet ik ook al. Zij heten Zonneveld, Bierman en Cohen, wat de Nederlanders betreft, de Duitser heet, ik had bijna gezegd natuurlijk Müller, en de Belg heb ik Gellaert horen noemen.

— Ik ken een Belgische juwelier van die naam in de Rue Neuve te Brussel, Edward, zou hij het zijn?

— Dat is best mogelijk, Charles. Ik voor mij ken drie Müllers, die hun geld verdienen in de diamantenhandel, maar ik weet natuurlijk niet wie van die drie heren het is.

— Wanneer gaan zij op reis?

— Overmorgen met de trein naar Parijs, die om half zeven in de ochtend van het Centraal Station vertrekt.

— Reizen zij direkt door?

— Nee, zij zullen in Parijs overnachten, om zich niet al te erg te vermoeien. Op de terugreis echter

willen zij, als het enigszins mogelijk is, regelrecht doorgaan, waarschijnlijk om de kans van bestolen te worden zoveel mogelijk te verminderen,

— En wat doen wij?

— Ook een vraag. Natuurlijk doen wij precies hetzelfde wat die heren doen: wij vertrekken overmorgen om 6,19 u. naar Parijs.

HOOFDSTUK IV.

OP WEG

Toen zij ongeveer een kwartier voor het vertrek van de trein op het perron kwamen, zagen zij onmiddellijk vijf heren bij elkaar zitten, van wie zij direct vermoedden, dat zij de leden waren van het consortium, dat de juwelen in Rome ging kopen.

Raffles begon direkt met een grondige studie van het uiterlijk van zijn slachtoffers.

Zonneveld was een reusachtig gebouwd man, gitzwart, zwaarlijvig, met hangwangen en een gouden bril op zijn dikke, kromme neus. Bierman was lang en schraal, met een puntschedel, minstens zestig jaar. Cohen zag er uit als een oude vos, rood haar, met een sluw gezicht, doordringende, groengrijze ogen en uitstaande oren. Müller was kort, had kromme benen en een volkomen kale schedel.

Voor alle zekerheid had Raffles voor zich en Brand kaartjes eerste klas genomen, om in staat te zijn, zich als zij dat wilden, door de hele trein te kunnen bewegen.

Wat Henderson aangaat, hij was al de dag tevoren met de auto vertrokken en zou waarschijnlijk nog voor hen in Rome aankomen.

Het uur van vertrek brak aan en Raffles en Brand zochten hun coupé op.

De onderneming van de Grote Onbekende liet zich gunstig aanzien, want het bleek, dat de leden van het consortium wel niet bij elkaar, maar dan toch in dezelfde wagon zaten.

Zij hadden allemaal grote koffers bij zich, die zij met grote angstvalligheid schenen te bewaken.

— Wat zouden zij daarin hebben? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik denk het geld, waarmee zij de juwelen zullen betalen, antwoordde Raffles kalm. Ponci en Stefano hebben de uitdrukkelijke bepaling gemaakt dat men hen in contanten zou betalen. Zij hebben die eis moeten stellen, omdat hun principaal het zo wilde. Sterker nog, hij eist bijna een derde gedeelte van de koopprijs in goud.

— Lieve hemel. Wat een gewicht, riep Brand uit. Dan kan ik mij ook voorstellen, waarom die koffers er zo zwaar uitzien.

— Als ik er iets aan doen kan, Charles, dan zal ik hun zo gauw mogelijk van een groot gedeelte van die last bevrijden.

— Je hebt je plan dus gewijzigd? Je wilt de koopsom en je laat de juwelen schieten?

— De juwelen lopen niet weg en daar kunnen wij later nog wel eens over praten.

Intussen was de trein het station al uitgereden en vermeerderde gaandeweg zijn vaart. De reis was begonnen.

Raffles en Brand waren op hun gemak, elk in een hoekplaats gaan zitten en dat konden zij des te beter, omdat zij een plaats hadden gevraagd aan het eind van de trein.

De juweliers zaten ongeveer in het midden van de lange wagon van de D-trein, die de derde in de rij was, zonder de bagagewagen te rekenen.

Juist toen de trein op volle vaart was en Amsterdam al ver achter zich had gelaten, passeerde er een jonge vrouw, elegant gekleed, door de smalle gang, die een vluchtige blik in de halve coupé wierp, waar de beide vrienden zaten en toen langzaam verder liep, zich met de handen vasthoudend aan de raamkozijnen en de coupédeuren.

Raffles, die bij gelegenheden als deze erg nieuwsgierig was uitgevallen, boog zich iets opzij, om de knappe reizigster na te kijken.

Zij keek nu en dan naar het voorbijsnellende landschap, liep langzaam verder, en scheen een ogenblik stil te staan voor de deur van de coupé, waarin de vijf juweliers zaten.

Raffles schoof de schuifdeur zonder lawaai open, om zijn hoofd naar buiten te kunnen steken, waardoor hij de hele gang kon afzien. De jonge vrouw liep alweer verder, waarschijnlijk om naar een volgende wagon door te lopen. Op dat ogenblik liet ze echter een klein tasje, een portemonnaie of iets dergelijks vallen.

Zij scheen het echter niet te bemerken en liep ongestoord verder.

Maar het volgende ogenblik staken twee heren zo vlug hun hoofden buiten de deur, dat het welnig

had gescheeld, of deze lichaamsdelen waren met elkaar in botsing gekomen, en twee witte, met veel ringen versierde handen, strekten zich tegelijkertijd naar het voorwerp uit, dat daar op het grijze linoleum lag, waarmee de vloer van de gang was bedekt.

Een paar vingers sloten zich om het voorwerp en daarna verscheen er een man in de gang, het was Zonneveld, de dikke Amsterdamse diamanthandelaar.

Niet zonder moeite zich in evenwicht houdend, liep hij, zo snel hij kon, de knappe vrouw achterna en hij had haar ingehaald voor het einde van de gang.

Hij tikte haar even op de arm, liet haar toen het verloren voorwerp zien, dat inderdaad een portemonnaie bleek te zijn en scheen haar iets te vragen.

De jonge vrouw nam het voorwerp met een dankbare glimlach aan en wisselde enige woorden met de vinder.

Zij knikte hem daarop nog eens vriendelijk toe en ging verder.

— Waar kijk je toch zo naar? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Och, een klein tafereeltje, dat mijn belangstelling gaande maakt, antwoordde Raffles schouderophalend. Een dame, die haar portemonnaie verloor.

— En vond je dat nu werkelijk de moeite waard om er zo lang naar te blijven kijken?

— Zeker. Zij liet de portemonnaie namelijk met opzet vallen.

— Kom, kom, dat zal je je wel verbeeld hebben, kwam Brand lachend.

— Neem mij niet kwalijk, dat is integendeel wel mogelijk voor iemand die van dergelijke zaken een studie heeft gemaakt, hernam Raffles bedaard. Zij hield de portemonnaie in haar hand, die van de coupé was afgekeerd, iets achter haar rug en ik kon van hieraf heel goed zien, dat zij haar vingers plotseling dus opzettelijk opende, zodat de porte-

monnaie wel op de grond moest vallen.

Raffles ging verder :

— Als een knappe vrouw, jong, bijzonder aantrekkelijk, zonder enig merkbaar doel door de gang van een trein loopt en dan een portemonnaie laat vallen voor een coupé, waarin vijf heren zitten, die ieder voor een waarde van ruim 200.000 gulden bij zich hebben, dan heeft ze daar iets mee voor.

— Maar mijn hemel, Edward, als zij iets van plan is, dan moet zij van tevoren iets geweten hebben, riep Charles wanhopig. Wil je mij eens vertellen, hoe dat mogelijk is? Is zij ook op het dak van de diamantbeurs geklommen met een microfoon?

— Dat waarschijnlijk niet, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Er zijn echter wel andere middelen, om op de hoogte te komen.

De beide vrienden keken enige tijd uit het raampje, zonder dat zij iets tegen elkaar zeiden.

De trein was Haarlem al voorbijgedaagd en reed nu door de streek, die zich uitstrekt tussen de bloembollenstad en Den Haag, als het ware een onafgebroken bloementuin.

Pas geruime tijd later begon Brand op zachte toon :

— Ik bedenk daar, dat er misschien wel mogelijkheid zal bestaan, hier in de trein zelf, een van de tassen te pakken te krijgen.

— Ik vrees, dat dat moeilijk zal gaan, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. De trein is heel vol, het is klaarlichte dag, wij zijn er totaal niet op voorbereid. In Parijs is het heel iets anders, daar zullen wij de tijd hebben en wij kunnen de reis gebruiken om die grappenmakers daar die met een miljoen in hun koffers reizen, nauwkeurig te bestuderen.

— En ook de knappe vrouw in haar coquette reismantel? voegde Brand er spottend aan toe.

— Uiteraard ook haar, antwoordde Raffles. Haar zelfs speciaal. Maar

stil, daar komt zij net weer aan. Zij schijnt een beetje onrustig van aard te zijn en schijnt niet lang te kunnen stil zitten. En weet je wat dat dametje onder meer gewend is?

— Ik zou het je onmogelijk kunnen zeggen, Edward.

— Om in de nauwe gangen van snel rijdende D-treinen te lopen, Charles, antwoordde Raffles. Kijk maar eens, hoe zij haar voeten neerzet, ondanks het slingeren van de trein. Die vrouw reist bepaald heel veel.

— En dat is een halsmisdaad! riep Brand schaterlachend uit.

— Spot jij maar! Zij heeft een knap en intelligent gezicht, dat zou ik niet graag ontkennen. Een heel klein beetje bijgewerkte ogen, die van nature schitteren, een fijn pikant wipneusje en volle, rode lippen, maar andere mannen zullen daar waarschijnlijk anders over denken, zoals Zonneveld bijvoorbeeld, die daar net zijn dikke hoofd om de deur steekt en haar als een oude sater nakijkt.

— Foei, Edward, wat een uitdrukking!

— Neem mij niet kwalijk, Charles, maar ik houd er van mijn gedachten zo schoon mogelijk te formuleren en daarvoor had ik de naam, die ik net gebruikte, beslist nodig. De man is blijkbaar erg onder de indruk van haar charme en natuurlijk ook van het vriendelijke knikje, waarmee zij hem in het voorbijgaan gelukkig maakte.

— Weet je misschien wie zij is?

— Haar naam ken ik natuurlijk niet, maar vermoedelijk is ze weduwe en van adel. Haar man is in de oorlog gevallen en hij zal wel een of andere onderscheiding hebben gekregen. Kinderen heeft zij natuurlijk niet, want die zouden haar aantrekkelijkheid verminderen. Zij heeft een prachtig kasteel ergens in Normandië en een jachtterrein in het Seine Departement. Zij is nu op de doorreis naar haar oude moeder, die een kasteel aan de Côte d'A-

zur bewoont, of naar een tante, misschien een grootmoeder.

— Je lijkt wel een gedachtenlezer. Kom, kom, het zal wel blijken, dat je ditmaal de plank misgeslagen hebt, beste Edward.

— We zullen wel eens zien, Charles.

Op dat ogenblik ging de hoofdconducteur van de trein voorbij, een grote gemoedelijke man, met een dikke hangsnor.

Raffles wenkte hem binnen, bood hem een fijne sigaar aan en vroeg op vertrouwelijke toon :

— Die knappe dame, die je net gepasseerd moet zijn, chef, weet je

wie die is ?

— Ja, mijnheer, antwoordde de goedge reus, dat heb ik van haar dienstmeisje gehoord, een Vlaamse.

— Vertel eens op, zij interesseert mij.

— Zij is een Franse adellijke dame, mijnheer, een gravin of zo iets, en weduwe zonder kinderen. Haar man is een paar jaar geleden als kapitein in Algerië gesneuveld. Zij heeft een paar kastelen en op het ogenblik is ze onderweg naar haar grootmoeder, die in Nantes woont, daar ergens in het zuiden van Frankrijk. En mag ik nu even uw kaartjes zien, heren ?

HOOFDSTUK V

IN HET GRAND HOTEL

Zodra de conducteur weg was, na een blaadje uit de beide boekjes te hebben gescheurd, die Raffles en Brand hem toestaken, bleef Brand nog enige tijd met open mond zitten en vond pas na geruime tijd de kracht om uit te roepen :

— Dat is sterk. Neem mij niet kwalijk, Edward, maar dat is flauw. Je wist dat natuurlijk.

— Ik verzeker je van niet, Charles, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik had die dame nog nooit gezien en ik had ook nog niemand naar haar gevraagd, voor ik bij de conducteur informeerde. Ik laat mij echter niet voorstaan op deze gave. Ik moet tot mijn spijt zeggen, de meeste avonturiersters zijn weinig oorspronkelijk en zij volgen de afgebakende paadjes, al eeuwenlang bekend; zij gebruiken tot op de draad verafeten trucs, waarvan men zou geloven, dat zij nu toch wel eindelijk doorzien moeten worden. Dat dit echter niet het geval is, dat nog altijd ezels en domoren zich laten bedriegen, toont voldoende aan, dat die dames ook beest geen moeite hoeven te doen, iets nieuws te bedenken. Waarom zouden zij ook, als het voldoende is het oude en beproefde recept toe te passen en zich voor weduwe, gravin en

schatrijk uit te geven? Die slimme vrouw weet natuurlijk drommels goed, dat een alleen reizende man, wie hij ook zijn mag, altijd bezielde is met een zekere lust naar avontuur. Hoe het komt, zou ik niet weten te zeggen, maar het felt dat zij in andere omstandigheden zijn, hetzij op een schip, in een trein of in een auto, schijnt de meeste mensen te prikkelen tot avontuurlijke daden. En meestal liggen die daden op het gebied van de liefde. Je kunt dus wel begrijpen, wat een attractie een jong en lief weeuwtje, bovendien van adel, wel moet uitoefenen op een Amsterdamse juwelier.

— Ook als hij 20.000 pond sterling in een koffer bij zich heeft, om van zijn reisgeld niet te spreken?

— Die vergeet hij, antwoordde Raffles schouderophalend. Daarop speculeren die sluwe dames juist.

— Wil je erkennen, Edward, dat je je ondanks alles nog vergist kunt hebben en dat die vrouw inderdaad kan zijn, wat haar dienstmeisje van haar vertelde?

— Het zou heel toevallig, maar niet onmogelijk zijn, Charles. Intussen blijft dan het felt, dat zij haar portemonnaie precies op die plek laat vallen en met opzet liet vallen, daar moet ik je nog eens uitdrukke-

lijk op wijzen. En als die vrouw werkelijk gravin was geweest, dan zou zij anders gereageerd hebben op het beleefde gebaar van de man, die haar porte-monnaie opraapte. Zij zou hem koeltjes bedankt hebben en zonder een woord te spreken, verder zijn gelopen, een Franse gravin laat zich niet in met de eerste de beste vreemdeling, die zij op reis ontmoet en vooral niet als die man een beetje opdringerig schijnt te zijn. En laten wij nu over wat anders praten, bijvoorbeeld over het heerlijke landschap, waar de trein nu doorvliegt, veel te snel naar mijn zin.

De trein reed op dat ogenblik ongeveer tussen Delft en den Haag.

Het oponthoud in de residentie duurde maar een paar minuten en er stapten enige tientallen reizigers uit.

En evenzoveel stapten weer in, waarna de reis werd voortgezet.

Het was omstreeks half een en Brussel was al gepasseerd, toen de meeste reizigers, die naar Parijs gingen, naar de restauratie gingen, om daar te lunchen.

Ook Raffles en Brand behoorden tot de hongerigen, die dat plan hadden opgevat en het eerste wat zij zagen, toen zij door de smalle deur binnenkwamen, was het groepje diamantenhandelaars, allemaal met hun onafscheidelijke koffer en amper een tafeltje daar vandaan de Franse gravin met haar dienstmeisje, een knappe blondine, die het Frans evengoed als het Vlaams scheen te spreken.

Zonder zich schijnbaar in het minst te bekommeren om hun medereizigers, zochten Raffles en Brand zich een plaatsje uit, vanwaar zij het vijftal handelaars en de schone jonge vrouw, in de gaten konden houden.

En wat Raffles voorspeld had, gebeurde: onder een of ander handig gevonden voorwendsel, wist de gravin, of wat zij dan anders zijn mocht, de kennismaking te hernieuwen.

Brand boog zich iets naar Raffles toe en zei:

— Ik moet nu zelf toegeven, dat zij voor een gravin wel wat opvallend werkt met haar mooie, zwarte ogen. En als ik mij niet sterk vergis, dan raakt Zonneveld langzamerhand onder haar bekoring.

— Daar is het spel van die vrouw toch in hoofdzaak op gebaseerd, Charles, zei Raffles schouderophallend. Als zij niet mooi en verleidelijk waren, zouden die pogingen belust geen resultaat hebben. Zij mochten dan gravin zijn en weduwe en zo rijk als zij wilde, Zonneveld zou er zo koud als ijs voor blijven en het zou haar onmogelijk zijn, hem te brengen waar zij hem wil hebben.

— En waar zou dat zijn, denk je?

— Nu, zonder in details te vervallen, beste kerel, in haar onmiddellijke nabijheid, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Het spreekt vanzelf, dat zij hem in Parijs niet zal loslaten. Zij zal integendeel alles in het werk stellen om hem in haar netten te verstrikken. Misschien zal zij wel proberen hem te bewegen, in haar gezelschap verder te reizen, naar het zuiden van Frankrijk en zijn reisgenoten in de steek te laten.

— Maar dat zou toch een onzinnige poging van haar zijn, Edward, vond Brand. Zij moet toch begrijpen, dat die vijf reisgenoten de afspraak hebben gemaakt, elkaar onder geen beding te verlaten.

— Dat zal zij ook wel begrijpen. Geef die vrouw een uurtje, om met hem alleen te zijn en dan zal hij wel een andere indruk op je maken. Nu lees ik al iets op zijn gezicht, dat mij garandeert, dat de sluwe vrouw zich niet vergeefs zoveel moeite geeft. Hij zit al in het net, zij heeft niets anders te doen dan het voorzichtich dicht te halen, vooral niet te ruw, opdat de vogel niet op het laatste ogenblik kan ontsnappen.

Toen Raffles en Brand hun coupé weer gingen opzoeken, zaten de juweliërs, zowel als de Franse gravin nog altijd op dezelfde plaats en het was duidelijk te zien, dat Zonneveld

zijn uiterste best deed, een goede indruk op de knappe Française te maken.

Nauwelijks vijf minuten over tijd, om half acht in de avond, stopte de trein op het Gare du Nord in Parijs.

Zij keken ook uit naar de gravin en zagen haar, vergezeld door haar kameniertje snel naar de uitgang gaan. Zij droeg een klein koffertje, dat blijkbaar nogal zwaar was en op een gegeven oogenblik schoot Zonneveld toe, die haar koffertje overnam en nu zwoegend naar de uitgang toeliep.

Raffles en Brand keken eens naar de vier andere heren.

Hun gezicht stond nogal stuurs en zij schenen het maar half goed te vinden, dat hun collega zich zo verdienstelijk maakte.

Het was echter niet uit te maken of die stuursheid veroorzaakt werd door jalouzie, dan wel door de vrees, dat hun reisgezel zich wat al te onafhankelijk toonde.

— Hij heeft het al aardig te pakken, merkte Brand zacht op, terwijl hij zich naar Raffles toeboog.

— De man is verloren, Charles, bevestigde Raffles. Intussen zou ik dit voor geen geld hebben willen missen, ik ben erg benieuwd hoe zij het zal aanleggen, zijn geld te pakken te krijgen.

— Zou zij nog een medeplichtige hebben, behalve die zogenaamde kamenier?

— Dat is zo goed als zeker. Zij hebben altijd wel een handlanger, die moet ingrijpen, als de zaak misschien op het laatste oogenblik spaak dreigt te lopen. Ik meen in de trein en ook hier onder de reizigers een individu met strogeel haar en merkwaardig lichte ogen te hebben gezien, die haar een paar keer vanuit de verte aankeek, ik durf echter niet zeggen, of hij een medeplichtige is.

— Wat gaan wij nu doen?

— Natuurlijk ook logeren in het Grand Hotel. Ik heb je toch al gezegd, dat ook de juweliere daar hun intrek

zullen nemen? Het is een ouderwets maar nog altijd een van de beste hotels van Parijs en in het hartje van de stad, aan de grote boulevards.

— Maar wij zullen in het oog lopen, Edward. Natuurlijk hebben de andere acteurs in deze comédie ons in de trein gezien.

— Dat heeft beslist niets te betekenen, er zullen natuurlijk heel wat meer reizigers, die met de trein gingen, kamers besproken hebben in het Grand Hotel. Als het nodig is, kunnen wij ons nog altijd vermommen in het kleine hulsje, dat ik hier bezit op Montmartre en dat ons al dikwijls grote diensten heeft bewezen.

Onder het spreken waren de beide vrienden de controle al gepasseerd en zij kwamen aan de uitgang, bij de taxistandplaats, juist toen Zonneveld galant het portier openhield voor de gravin, terwijl de chauffeur grijnzend van zijn plaats toekeek.

Het dienstmeisje stapte ook in, het portier klapte dicht, Zonneveld boog met een brede grijnslach op zijn dik gezicht en de auto reed weg.

— Hij ziet er uit als een Hannibal, na het overtrekken van de Alpen, zei Brand op zachte toon.

— Ja, hij is zeker van oordeel, dat hij de veldslag al voor de helft gewonnen heeft, antwoordde Raffles glimlachend. In gedachte heeft hij zich al afgescheiden van zijn collega's, zijn hart is al bij die lieve interessante weduwe. Zo gaat het altijd en zo zal het wel blijven gaan, zolang er nog een enkele Franse gravin, echt of niet, op de wereld bestaat.

Niet zonder enige moeite wisten de beide vrienden zelf een auto te bemachtigen en de chauffeur kreeg opdracht naar het Grand Hotel te rijden.

Zij hadden al van tevoren kamers besproken en konden dus direct daarheen gaan om zich te verfrissen, waarna zij naar de grote eetzaal liepen.

Zij zaten daar nog niet lang of de

gravin kwam binnen in een smaakvol toilet, nu helemaal alleen.

— Zij is werkelijk heel mooi, mompelde Brand.

— Ja, die gedecolleteerde japon van rode zijde zal de arme Zonneveld de nekslag geven.

— Weet je nu al onder welke naam zij reist?

— Ja, zij heeft zich in het vreemdelingenregister laten inschrijven als gravin Chabert, zij heeft zeker veel gelezen van de Balzac.

Even later ging de deur weer open en Zonneveld kwam binnen.

Hij had zich blijkbaar erg gehaast en was nog bezig met de gardenia, die hij in het knoopsgat van zijn smoking had gestoken.

Brand had hem dadelijk in het oog gekregen en mompelde zacht:

— Alleen en zonder de 20.000 pond.

— Ja, de scheuring begint zich al te voltrekken, antwoordde Raffles glimlachend. Hij trekt zich al niets meer aan van zijn reisgenoten, hij handelt als het ware voor eigen rekening. Wat het geld betreft, dat wordt op dit ogenblik natuurlijk veilig bewaard in de safe van het hotel.

— Zou hij de tas niet op zijn kamer hebben kunnen laten staan?

— Charles als dat waar was, dan verdiende die vent dubbel en dwars, dat ze hem onmiddellijk werd ontstolen. Blijf hier even op mij wachten, ik ga er mij dadelijk van overtuigen. Men kan nooit weten, als de liefde zich van een man heeft meester gemaakt, dan doen wij de gekste dingen.

Raffles stond op, haastte zich de eetzaal uit en klom vlug de trappen op naar de tweede verdieping, waar, zoals hij wist, de kamer van Zonneveld was.

Hij had haar gauw gevonden, bukte zich snel en keek door het sleutelgat.

Het gordijn voor het raam was echter neergelaten en er viel weinig te onderscheiden.

Een hotelkamerdeur kon echter voor een man als Raffles geen hinderpaal zijn en daarom opende hij haar snel met een looper, na te hebben gewacht, tot hij geen geluid op de gang hoorde.

Hij deed de deur weer achter zich dicht, draaide de schakelaar van het licht om en had zich binnen enkele tellen overtuigd, dat de tas niet aanwezig was.

Hij wilde weer weggaan, toen hij op de gang zachte voetstappen hoorde naderen.

De schreden hielden julst voor de deur op...

De wenkbrauwen van Raffles gingen een eind de hoogte in.

— Wat heeft dat nu te betekenen? mompelde hij zacht voor zich heen. Ah, ik meen het al te begrijpen. Men komt eens poolshoogte nemen, precies zoals ik gedaan heb.

De knop van de deur bewoog zachtjes.

— Een lelijk ding, vond Raffles. Die daar buiten is zal de deur openvinden en zal daarover erg verbaasd zijn. Er is niets aan te doen, ik kan de knip niet op de deur doen, daar men dat natuurlijk zou horen en daar het zeker argwaan zou baren nu de bewoner van deze kamer beneden in de eetzaal is. Raffles, je zult door de zure appel moeten heen bijten en je moeten verbergen.

In een oogwenk had Raffles het licht weer uitgedraaid en zich onder het bed gerold.

Hij lag daar nauwelijks of hij hoorde de deur voorzichtig open gaan en het volgende ogenblik zag hij twee elegante schoentjes, met naaldhakken, twee mooie enkels, een zwarte nylon en de onderrand van een eenvoudige zwarte rok.

— Het kameniertje, fluisterde de Gentleman-Inbreker voor zich heen. Natuurlijk, zij komt eens een kijkje nemen. Ik zou wel eens willen weten wat er bij haar omgaat, nu zij de kamerdeur open heeft gevonden.

Het licht ging aan en de deur werd zacht dicht gedaan.

En nu bewogen de kleine voeten zich snel door de kamer.

Er werd een wandkast geopend, het gordijn voor het raam werd iets opgetild, de deurtjes van een ladekast werden geopend en toen kwamen de voetjes regelrecht op het bed toe.

— Al! kwam Raffles, de zaak neemt een ongewenste wending. Ik geloof, dat het lieve kind zich eens wil overtuigen of er iets onder het bed staat of ligt.

Raffles rolde zich zo dicht mogelijk tegen de muur en hij prees zich gelukkig, dat het bed niet met het hoofdeinde, maar met een van de langste zijden tegen de muur geplaatst was.

Het kameniertje was op de knieën gaan liggen en een tastende hand, die Raffles bijna aanraakte, voelde onder het bed of daar soms iets verborgen was.

Elk ogenblik kon Raffles ontdekt worden.

Maar het meisje ging niet verder met haar onderzoek; zij scheen te begrijpen, dat de koffer niet onder het bed kon liggen, richtte zich weer op en liep haastig naar de deur.

Daar stonden de voetjes weer stil.

Het licht ging uit, de deur werd voorzichtig geopend en even daarna weer gesloten.

Raffles bleef nog enige ogenblikken onbeweeglijk in dezelfde houding, kwam toen snel onder het bed uit en stapte vlug naar de deur.

Hij bleef enige ogenblikken in luisterende houding staan.

Pas toen hij zich overtuigd had, dat hij niets meer hoorde, opende hij voorzichtig de deur, stak het hoofd door de opening en keek in beide richtingen de brede gang af.

Daar de meeste gasten nog altijd in de grote eetzaal waren of in een ander restaurant dineerden, was het op dit ogenblik heel stil in de gangen van het grote hotel en Raffles kon dan ook vlug naar buiten stappen en de deur weer met zijn looper sluiten, zonder dat iemand het opmerk-

te.

Zonder zich te haasten daalde hij de trappen weer af, liep de eetzaal binnen, die al helder verlicht was en ging weer naast Charles Brand zitten.

Deze hoefde maar een enkele blik op het gezicht van de Gentleman-Inbreker te werpen, om zich te overtuigen dat zijn poging vergeefs was geweest.

— Niets? vroeg hij zacht.

— Er was niets, Charles. Maar er kwam wel wat, een paar fijne voetjes op naaldhakken, die hoogstwaarschijnlijk toebehoorden aan niemand anders dan aan het Vlaamse dienstmeisje van mevrouw de gravin Chabert.

— Mijn hemel, wat kwam zij uitvoeren? vroeg Brand verschrikt.

— Wel, precies hetzelfde als ik, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar, dan moet ze je daar toch hebben verrast?

— Dat zou zij ook zeker hebben gedaan, als ik niet bijtijds verdwenen was door snel onder het bed te kruipen. Het was wel weinig heldhaftig, maar er kunnen zich omstandigheden voordoen, waarin de voorzichtigheid het beste deel van de heldenmoed is. Het zou dwaas zijn, vooral omdat ik nog niet wist, wie er aankwam, mij in de kamer van een andere gast te laten betrappen, waarin ik, zoals dat in juridische termen heet « wederrechtelijk binnengedrongen » was.

— En toen ging zij weer weg, zoals zij gekomen was?

— Inderdaad.

— Ze zal zich wel verbaasd hebben over de omstandigheid, dat ze de deur openvond.

— Dat denk ik ook. Zij zal echter wel gedacht hebben, dat Zonneveld de deur kalm openliet, omdat er nu in zijn kamer toch niets meer van waarde was. En vertel mij nu eens, wat hier gebeurd is in die tijd.

— Niet veel bijzonders. Zonneveld heeft een paar woorden gewisseld met de gravin en het is duidelijk te zien, dat hij hoe langer hoe

meer onder haar betoverende invloed komt. Ik kan mij echter niet goed voorstellen, hoe die vrouw, als zij inderdaad een avonturierster is, die tas in handen denkt te krijgen, die nu in de safe van het hotel ligt.

— Daar blijft zij toch niet ten eeuwige dage. Er zal toch een ogenblik komen, waarop Zonneveld zijn tas weer opvraagt, om er mee naar Rome te gaan en op dat ogenblik wacht zij, met het geduld van een kat.

HOOFDSTUK VI

MIDDERNACHT

Omstreeks half negen maakten de vijf heren van het consortium zich gereed, om, ieder naar zijn eigen belangstelling, de avond door te brengen.

Zij zouden pas de volgende dag verder reizen, en daar hun geld veilig in de brandkast van het hotel lag, konden zij die avond plezierig doorbrengen.

Fellaert maakte echter een uitzondering; hij was dadelijk na het diner, dat hij met zijn vier collega's gebruikt had, naar zijn eigen woonhuis vertrokken en zou daar de nacht doorbrengen, om de volgende ochtend zich aan het station weer bij zijn reisgenoten te voegen.

Bierman, Cohen en Muller namen het besluit, naar de Folies Bergères te gaan, aldus de oude traditie volgende, maar zij drongen vruchteloos bij Zonneveld aan, mee te gaan.

De Amsterdamse juwelier trok een geheimzinnig gezicht, kneep zijn ogen half dicht en verklaarde dat hij andere plannen had.

Zijn beide landgenoten trokken een zuurzoet gezicht, want zij begrepen heel goed waarin die plannen bestonden, maar zij maakten geen enkele opmerking en bepaalden zich er toe, in zichzelf iets te brommen van « hoe ouder hoe gekker », « zijn vrouw moest het eens weten » en meer van die verwijten, waarvan Zonneveld zich echter in het minst niets scheen aan te trekken.

Hij scheen erg in zijn schik te zijn, wreef zijn dikke handen, draal-

de zijn zware snor op en bekeek zich in het kleine zakspiegeltje, dat hij altijd bij zich droeg.

En zo vertrokken Muller, Bierman en Cohen met een auto, terwijl Zonneveld naar zijn kamer ging, daar zijn toilet nogmaals aan een grondige inspectie onderwierp, een rijkelijk gebruik maakte van pommade en haarwater en eindelijk over zijn werk tevreden kon zijn.

Intussen was gravin Chabert in haar eigen kamer, op dezelfde verdieping en Fientje stond tegenover haar.

Zij zat voor de kaptafel, maakte haar haar opnieuw op en vroeg toen, zich half naar de blonde Vlaamse omwendend :

— Is het zo goed, Fientje ?

— Die lok boven je rechteroor nog wat naar voren, Gaby, antwoordde het meisje.

— Waar is Gaston ? hernam de avonturierster.

— Een verdieping boven ons.

— Zeg hem, dat hij goed op moet letten, misschien krijgen wij vannacht nog wel gelegenheid, ofschoon ik het zelf niet geloof. Heb je absoluut niets in de kamer gevonden ?

— Voor geen franc waarde. De kleren schijnt alles bij zich te dragen. En, zoals ik wel dacht, zijn tas ligt in de safe van het hotel. Daarom heeft hij natuurlijk ook zijn kamerdeur niet afgesloten.

— Kon je zó maar naar binnen ? vroeg Gabriëlle verwonderd. Weet je het zeker ?

— Zie je mij soms voor gek aan? hernam Fientje een beetje ongeduldig. Denk je dat ik niet weet of ik een looper moet gebruiken, ja of nee?

— Juist op dat ogenblik werd er op een bijzondere manier op de deur geklopt en toen Fientje de deur opende, stak een jongeman met vlassig haar zijn hoofd om de kier en vroeg fluisterend:

— Blijt hij?

— Ik kan hem al om mijn vinger winden, antwoordde de zogenaamde gravin glimlachend.

— Je denkt dus morgen met hem samen verder te kunnen reizen?

— Ik ben er zeker van.

— Dan moet het maar in de trein gebeuren. Ik zal zorgen, dat ik op mijn hoede ben en als je de tas op de gewone manier te pakken hebt, dan laat je haar snel door Fientje aan mij brengen. Ik ga dan de trein uit op het eerste het beste station, of misschien kan ik er wel afspringen en je weet waar je mij vinden kunt.

— Waar gaan jullie nu naar toe, vanavond?

— O, heel deftig, antwoordde Gabrielle minachtend. Een gravin kan natuurlijk niet naar een gewoon café-chantant gaan. Wij gaan een paar bedrijven zien van « Carmen » in de Grote Opera. Daarna souperen wij waarschijnlijk in Tivoli, en dan...

— De rest kan mij niet schelen, viel Gaston haar in de rede. Als je maar zorgt, dat je het wild onderschot brengt. Dus tot morgen in de trein naar het zuiden.

Gaston knikte de beide vrouwen toe en was het volgende ogenblik weer verdwenen.

Gabrielle voltooide haar toilet en zij mocht er trots op gaan, dat er weinig mannen te vinden zouden zijn, die weerstand zouden kunnen bieden aan haar charmes.

Toch wist zij zich waardig en gereserveerd voor te doen en Zonneveld moest wel een grote dunk krijgen van zijn eigen onweerstaanbaarheid als hij bedacht, dat hij deze knap-

pe, trotse gravin in zo 'n korte tijd had weten te veroveren.

Het was al bij negenen, toen een taxi door de grote koetspoort tot voor het terras van het hotel reed en daarin stapten de gravin en de overgelukkige Amsterdamse diamanthandelaar.

Raffles en Brand hadden van dit alles niets gemist, zij waren dus volkomen op de hoogte van het avontuur, waar de man zich hals over kop in gestort had.

Zij hadden de man met het vossengezicht en het vlasblonde haar een paar keer in het hotel gezien en zij twijfelden er nu niet langer aan, of dit moest de handlanger zijn, die later een rol bij de beroving zou spelen.

Toen de beide vrienden die avond omstreeks elf uur in het restaurant van het hotel zaten, zei Brand op zachte toon:

— Denk je dat wij nog tot Rome zullen doorreizen, Edward?

— Dat kan niemand vooruit zeggen, antwoordde Raffles.

— En Henderson?

— Hij moet nu wel in Rome zijn en ik zal hem vannacht nog 'n telegram sturen; hij moet dadelijk terugkeren en in Arles of in Toulon op nadere orders van mij wachten. Ik denk wel, dat wij zijn hulp niet nodig zullen hebben. Het is duidelijk, dat de avonturiers de aanslag in de trein zullen uitvoeren, want Zonneveld zal zijn tas weer bij zich hebben op het ogenblik, dat hij het hotel verlaat om naar het station te gaan.

— En wij?

— Wel, wij reizen natuurlijk met hen mee. En als er in de trein iets gebeurt, als zich geen gelegenheid voor mevrouw de gravin voordoet, zich gedurende de reis van het geld meester te maken, dan volgen wij hen tot Rome.

Nog enige tijd bleven de beide vrienden in de eetzaal en daarna gingen zij naar hun kamers, die naast elkaar lagen, dicht bij een van de

brede trappen van de tweede naar de derde verdieping.

Het middernachtuur had al geslagen en het werd al stiller in het grote hotel, toen een man met een smal vossengezicht en vlaskleurig haar zich voorzichtig boog over de leuning van de brede trap, die van de tweede naar de derde verdieping leidde en naar beneden keek, zo, dat hij een vrij groot gedeelte van de brede gang kon overzien.

Telkens als hij voetstappen hoorde, richtte hij zich op, en hield zich, alsof hij langzaam de trap afdaalde of besteeg.

Maar eindelijk scheen zijn geduld te worden beloond.

Want daar kwam Gabrielle, vergezeld door Zonneveld, wiens donkere ogen van opwindning schenen te

schitteren.

Het paar liep snel langs de trap en stond stil voor de deur van Zonneveld's kamer.

Deze stak vlug zijn sleutel in het slot, de deur ging open... de juwelier en de avonturierster stapten haastig en geruisloos binnen, nadat de vrouw schijnbaar angstig, schuw blikken om zich heen had geworpen, om zich te overtuigen, dat niemand haar zag...

En daarop ging de deur zachtjes dicht.

Op het gezicht van de man met het sluike, vlasblonde haar vertoonde zich een lelijke grijns.

Hij besteeg vlug de trap weer en mompelde grinnikend voor zich heen :

— Dat zaakje is in orde.

HOOFDSTUK VII.

WAAR HET GELD BLEEF

Precies op tijd vertrok de trein naar het zonnige zuiden.

Maar de heren Bierman en zijn drie collega's Müller, Cohen en Gellaert, hadden vergeefs gewacht op de komst van Zonneveld en tenslotte hadden zij wel het besluit moeten nemen, zonder hem te vertrekken.

Op het allerlaatste ogenblik, een paar sekonden vóór de trein zou vertrekken, kwam een telegrambesteller het perron op, luid schreeuwende:

— Telegram voor Gellaert. Telegram voor Gellaert.

De Belgische juwelier wenkte de jongen, legitimeerde zich snel, brak het telegram open en las hardop aan de anderen voor:

— Ben overgelukkig. Vertrek met de volgende trein. Wacht in Rome op mij.

Zonneveld.

Bierman slaakte een vloek, en bromde tussen de tanden:

— Ik wist wel, dat er zoiets met Zonneveld aan de hand was. Wij hadden die Don Juan thuis moeten laten, hij houdt ons onnodig op. Nu zullen wij een halve dag werkeloos in Rome op hem wachten.

En zo vertrok de trein van half negen met de vier juweliers, terwijl het vijfde lid van het consortium zich nog eens uitrekte en het besluit nam met de volgende trein, in gezelschap van zijn knappe gravin, tot aan de Italiaanse grens verder te reizen.

zen.

Het was omtreeks half twee in de middag en Zonneveld en Gabriëlle hadden gezamenlijk geluncht, onder het vaderlijk oog van de oberkelner, die heel precies wist wat er die nacht was voorgevallen en lieten zich nu gezamenlijk, terwijl Fientje in een andere auto met de grote koffer volgde, naar het Gare d'Alliance rijden.

Zonneveld was in de wolken, maar daarom hield hij niet minder stevig zijn koffer vast, met de kostbare inhoud, die hij, alvorens het hotel te verlaten, in het kantoor van de gerant nog eens had nageteld.

Hij had drie plaatsen besteld in de trein naar het zuiden, twee, voor zichzelf en de gravin eerste klas en een voor het kameniertje tweede klas, want hij wilde het liefst zoveel mogelijk alleen zijn met de bekoorlijke Française.

Op nog geen vijftig meter achter deze beide auto's volgde een andere taxi, waarin Gaston zat, die van alles op de hoogte was gehouden en nu met dezelfde trein zou reizen.

De reis zou met een tamelijk grote omweg, plaatshebben over Lyon, Arles, Marseille, Nice en Genua, om verder over Livorno de Eeuwige Stad te bereiken.

Het duurde heel wat langer dan de reis door Zwitserland, maar Zonneveld zou dan ook des te langer kunnen genieten van het gezelschap van zijn knappe verovering.

Zodra hij was ingestapt, zette

Zonneveld zijn kostbare tas boven zich in het net, was daarna Gabriëlle behulpzaam bij het opbergen van haar eigen kleine tas en het zich ontdoen van haar mantel.

Juist op tijd vertrok de trein, maar Zonneveld had tot zijn spijt en teleurstelling moeten zien, dat er nog drie andere reizigers in zijn compartiment kwamen.

Van een teder tête à tête zou dus voorlopig geen sprake kunnen zijn.

Maar gelukkig stapten twee reizigers al in Sens uit en alleen een bejaarde, tamelijk slaperige heer bleef in het compartiment achter.

Zonder zich aan de tegenwoordigheid van deze reiziger te storen, boog Zonneveld zich over de kleine hand van de gravin heen, die zij hem glimlachend poogde te onttrekken en overdekte ze met vurige kussen.

Na enige tijd haalde Gabriëlle een kleine gouden sigarettenkoker te voorschijn en nam er een sigaret uit, terwijl zij daarop de koker glimlachend aan Zonneveld voorhield.

Zonneveld haalde zijn aansteker te voorschijn en hield het vlammetje bij de sigaret, die Gabriëlle met de spitse vingertjes tussen haar lippen had gestoken en stak daarop zijn eigen sigaret aan, terwijl de avonturierster zijn bewegingen met een loerende blik volgde.

Haar gezicht was echter weer een en al glimlach toen de juwelenhandelaar de sigaret had aangestoken, zijn aansteker dicht knipte en haar aankeek.

— Zo zou ik nu mijn hele leven met je willen reizen, lieveling, kwam hij, terwijl hij haar een hartstochtelijke blik toewierp. Nu pas weet ik wat leven is. Je hebt mij tot de gelukkigste van alle stervelingen gemaakt.

— Dat zeggen de mannen altijd, antwoordde Gabriëlle pruilend. Je zult weer naar je land teruggaan en dan zul je mij vergeten hebben.

— Nooit! riep Zonneveld op hartstochtelijke toon. Ik zal je nooit kun-

nen vergeten, Gaby en als het niet absoluut noodzakelijk was, dat ik naar Rome ging, dan zou ik je toestemming vragen je nu al een bezoek op je kasteel te mogen brengen.

— Je zou er op dit ogenblik niet erg welkom zijn, beste vriend. Het krioelt er van schilders en behangers, timmerlui en ander werkvolk, want er worden grote reparaties gedaan, die ik tot dusverre altijd had verschoven. Maar zodra alles klaar is, moet je mij beslist komen opzoeken.

— Ik verlang niets liever, Gaby.

Enige ogenblikken rookte de juwelier zwijgend voort. Toen zei hij, de sigaret onder zijn neus heen en weer bewegend:

— Een heerlijke sigaret, maar er is een eigenaardige aroma aan.

— Geen wonder, zij worden speciaal voor mij gemaakt, antwoordde de avonturierster lachend, maar haar ogen hadden een loerende uitdrukking.

Zij had, toen zij haar slachtoffer een sigaret presenteerde, op haar horloge gekeken, na zich te hebben overtuigd, dat de trein net het station Montbart gepasseerd was, ongeveer een uur rijden van Dijon verwijderd.

De oude heer naast hen was nu helemaal in slaap gesukkeld en scheen totaal niets te merken van wat er om hem heen gebeurde.

Toen Zonneveld de sigaret bijna helemaal had opgerookt, bracht hij met een vaag gebaar de hand aan het voorhoofd en zei, terwijl hij de lippen met de tong bevochtigde:

— Het is hier vreselijk warm, zouden wij niet een raampje open zetten?

— Maar het staat half open, Maurice, antwoordde de pseudo-gravin.

— Dat is vreemd, ik heb het zo benauwd... ik ...het is mij alsof mijn hoofd in vuur staat... ik word zo duizelig... mijn tas... mijn tas...

Zonneveld had deze laatste woorden onbewust in zijn eigen taal gesproken, maar Gabriëlle scheen het

ultstekend te verstaan, want haar zwarte ogen vlogen onwillekeurig naar de tas boven het hoofd van haar slachtoffer.

De juwelenhandelaar was half van de bank opgestaan en scheen de hand naar zijn tas te willen uittrekken. Maar halverwege viel hij machteloos weer terug. Zijn hoofd viel op zijn borst. Hij probeerde de ogen wild te openen, maar zij vielen desondanks dicht. Zijn lippen bewogen zich, maar geen enkel geluid kon hij voortbrengen.

Toen zakte hij in de hoek neer, een rilling liep als een zenuwtrekking over zijn gezicht en toen lag hij stil.

De oude heer was een ogenblik tevoren wakker geworden en staarde de reiziger naast zich verschrikt aan.

Toen wendde hij de blik naar de zogenaamde gravin en zei:

— Kijk toch eens wat er met mijnheer gebeurt, madame. Wat scheelt hem toch?

— O, die vreselijke flauwtes! riep Gabriëlle wanhopig. Mijn man is in groot gevaar, mijnheer. De dokter heeft gezegd, dat deze toestand, waarin hij nu verkeert, ernstige gevolgen kan hebben. Zijn wij nog ver van een station?

— Wij zijn hoogstens tien minuten van Dijon verwijderd.

— Dan moeten wij daar uitstappen! riep de avonturierster op wanhopige toon. Ik durf niet verder met hem reizen, zolang hij zo is.

— Wilt u dat ik aan de noodrem trek, madame?

— Nee, dat is beslist niet nodig, mijnheer, antwoordde Gabriëlle haastig. Zijn leven loopt geen onmiddellijk gevaar en wat zou het ons ook helpen, als de trein midden in de vlakke stilstond?

— Wil ik eens gaan kijken of er misschien een dokter in de trein is?

— Dat is heel vriendelijk van u, mijnheer, maar een dokter kan hem toch niet helpen. Hij wordt steeds uit zichzelf uit deze toestand wak-

ker. Maar u zou mij een groot plezier kunnen doen, als u even een wakend oogje op hem wilt houden, totdat ik zijn bagage aan mijn kamelier gegeven heb, zodat wij dadelijk kunnen uitstappen.

— Natuurlijk ben ik tot uw dienst, mevrouw, antwoordde de gedienstige grijsaard.

Gabriëlle stond op en tilde, geholpen door de oude heer, de zware koffer uit het net.

Zij opende de deur van het compartiment, liep de gang in en haastig de wagon door en vond daar even voor de harmonicadoorgang, Fientje al wachten op haar, blijkbaar erg opgewonden.

— Pak aan, beet de avonturierster haar toe, terwijl zij haar de tas in de handen duwde. Geef het dadelijk aan Gaston en laat hij zorgen, dat hij zich in de drukte op het peron direct uit de voeten maakt.

— Is alles goed gegaan?

— Voortreffelijk. Hij slaapt als een os en in de eerste uren wordt hij zeker niet wakker.

— Wat doe jij?

— Heb je je verstand verloren? siste de avonturierster ongeduldig, weet je dat niet meer? Ik stap natuurlijk met hem mee uit en ik laat hem naar een ziekenhuis brengen, maar wij smeren 'm samen over de Zwitserse grens. Maak nu dat je weg komt.

Zij duwde Fientje de doorgang in en haastte zich zelf naar de coupé terug.

De oude heer keek nog altijd erg ontdaan naar het bewegingloze lichaam van zijn reisgenoot.

Het scheen hem op te luchten, dat de « echtgenote » van de arme man weer terugkwam.

— Mijnheer uw man heeft zich helemaal niet bewogen, madame, zei hij met bevende stem. Wat scheelt hem toch?

— Het is een soort verlamming, mijnheer, antwoordde de zogenaamde gravin met tranen in haar stem. Iedere aanval brengt hem wat dikh-

ter aan de rand van het graf en hij is toch nog zo jong. Wat zou ik moeten beginnen als ik hem zou moeten verliezen; zijn wij er gauw?

— Nog hoogstens vijf minuten, madame.

— Gelukkig, zuchtte Gabriëlle.

Zij bleef dicht voor Zonneveld staan, om hem zoveel mogelijk te onttrekken aan de blikken van de passerende reizigers en haalde verlicht adem toen de trein eindelijk stilstond in het station van Dijon.

De portieren werden geopend en Gabriëlle leunde uit het open raampje en had algaauw een paar conducteurs op de hoogte van het geval gebracht.

Twee van hen, geholpen, door een kruier, tilden de bewusteloze man uit de coupé, droegen hem door de smalle gang en daarna buiten het station, waar hij in een taxi werd gedragen.

De chauffeur, die een goede fool van « mevrouw de gravin » kreeg, ontving de opdracht de bewusteloze man naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te rijden, waar de echtgenote zich dadelijk zou vervoegen, zodra zij, voor haar bagage had gezorgd.

Toen zij echter dit gedaan had, dacht zij wel aan andere dingen dan zich om Zonneveld te bekommeren, maar stapte in de eerste trein, die naar de Zwitserse grens vertrok, om zich bij haar beide medeplichtigen te voegen...

Intussen had Gaston, zodra de trein zachter begon te rijden bij het naderen van Dijon, zijn plaats verlaten, om Fientje tegemoet te gaan, die nu het kostbare koffer al wel van haar meesteres in ontvangst zou hebben genomen.

Daar hij haar echter niet op de afgesproken plek vond, ging hij vlug terug, een beetje ongerust en vloekend tussen zijn tanden.

Hij liep snel de lange gang door, die de verschillende wagons met elkaar verbond, maar nergens zag hij de zogenaamde kamenier.

De trein stond stil en de portieren werden al geopend, toen Gaston nu erg ongerust, naar de coupé wilde gaan, maar hij dacht dat zijn minnares in de mening was, dat er iets mis was gelopen.

Maar plotseling zag hij Fientje zitten in een derde klas coupé.

Hij stapte er binnen en ging op haar toe... Zij allep. Hij schudde haar heen en weer, maar zij bleef rustig doorslapen.

Een van de andere passagiers zei:

— Dat meisje slaapt al minstens een half uur, mijnheer. Moet zij hier uitstappen?

— Natuurlijk, riep Gaston wilt van woede. Zij moet wakker worden.

Ruw schudde hij haar heen en weer, tot zij slaperig de ogen opende en een verwilderde blik om zich heen wierp.

Zonder een woord te spreken, rukte Gaston haar woedend overeind, sloeg zijn arm om haar middel en nam haar de coupé uit, terwijl zij nauwelijks op de been kon blijven.

Zodra de twee medeplichtigen een stille plek in de gang hadden bereikt, beet Gaston haar toe:

— De tas. Wat heb je met de tas gedaan?

— De tas? Ik weet niets van de tas af, stamelde Fientje, die langzamerhand haar bewustzijn scheen te herkriggen.

— Wat? gromde Gaston, wil je soms zeggen, dat Gabriëlle je de tas niet gegeven heeft; het zou toch vlak voor Dijon gebeuren?

— Zijn wij dan al in Dijon? riep Fientje verschrikt uit. Maar dat is onmogelijk.

— Schreeuw niet zo! beval Gaston op ruwe toon. Ga mee naar haar coupé.

Hij trok haar met zich mee en een ogenblik later stonden zij voor het compartiment, waar Gabriëlle en haar slachtoffer gezeten hadden; nu was er niemand meer behalve een oude heer, die hen nieuwsgierig en een beetje verschrikt aanstaarde.

Een enkele blik was voldoende, om te zien, dat de kostbare koffer verdwenen was...

Gaston trok Fientje weer met zich mee naar de gang en siste haar toe :

— Wat is er gebeurd? Waarom heb je de tas niet? Heb je Gabrielle dan helemaal niet gezien?

— Nee. Ik heb haar niet gezien.

— Wel vervloekt. Heb ik dan met dilettanten, met ezels te doen? bries- te Gaston. Wat heb je gedaan? Hoe kwam je zo diep in slaap?

Fientje dacht even na en slaakte een gedempte kreet van woede en wraakzucht.

— Wat is er? vroeg Gaston ongerust.

— Nu geloof ik het te begrijpen, antwoordde Fientje. Een kelner uit de restauratie is mij namens Gabrielle een kop thee komen brengen en toen ik die had opgedronken voelde ik mij plotseling zo duizelig en zwak, dat ik moest gaan zitten en ben toen zeker in slaap gevallen.

— Wat? Zij zal toch niet het lef gehad hebben...? schreeuwde Gaston. Kom mee, zij kan nog niet van het perron af zijn.

En zijn medeplichtige half ondersteunend, verliet Gaston de trein, net toen deze weer in beweging zou komen.

Maar van Gabrielle was geen spoor meer te bekennen.

De trein rolde onder de overkapping uit...

En toen de beide dieven half onbewust nakeken, zagen zij uit een van de portierraampjes twee mensen leunen, die tegen hen schenen te lachen, een oude heer en Fientje in eigen persoon, of ten minste iemand die sprekend op haar leek.

En tussen hen in was een gedeelte van de kostbare tas te bespeuren.

Gaston uitte een kreet van woede en rende dadelijk naar de stationschef.

Maar toen op het volgende grote station drie gendarmen de trein doorzochten, telegrafisch gewaarschuwd door de stationschef van Dijon, toen hadden Raffles en Brand met de buit, de trein al lang onderweg verlaten, om korte tijd later over te stappen in de auto, door Henderson naar de plek gebracht, waar Raffles hem besteld had...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een stem uit het verleden

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Het sombere geheim** door E. M. Barker. — 2. **Vuisten contra revolvers** door Clem Colt. — 3. **Grafsteen van een moordenaar**. — 4. **Schuldig**, beide door William Colt MacDonald. — 5. **Lasso**. — 6. **Tot het bittere einde**. — 7. **De Genadeslag**, alle door Gladwell Richardson. — 8. **Gangsters van het Westen**. — 9. **Met vaste hand**, beide door F. C. Robertson. — 10. **Dynamiet** door W.C. Tuttle. — 11. **Vergelding** door Frank Warner. — 12. **Bestemd voor de strop** door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266